

РЕШЕНИЕ

№ 2915

гр. София, 15.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 15.05.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Любка Петрова

ЧЛЕНОВЕ: Маруся Йорданова

Цветанка Паунова

при участието на секретаря Цветанка Митакева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **1841** по описа за **2020** година докладвано от съдия Маруся Йорданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на [фирма], срещу Решение от 31.12.2019г. на Софийски районен съд, Наказателна колегия, 103-ти състав, постановено по НАХД № 14303/2018г.

В касационната жалба се навеждат доводи за неправилност на атакуваното съдебно решение. Твърди се, че същото е постановено в противоречие с материалния закон и при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

Ответникът по касационната жалба - Комисия за финансов надзор, чрез процесуалния си представител, оспорва касационната жалба и моли съда да се произнесе с решение, с което да я отхвърли.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА счита жалбата за неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена от надлежна страна по смисъла на чл.210, ал.1 АПК, във вр.чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН, в преклузивния 14-дневен срок по

чл.211, ал.1 АПК, във вр.чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна. Касационният състав намира, че обжалваното въззивно решение е правилно и не са налице наведените касационни основание за неговата отмяна.

С Наказателно постановление № Р-10-619/24.07.2018г., издадено от зам.председателя на КФН, на касатора е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2000 /две хиляди/ лева, на основание чл.221, ал.8, т.2, предл. първо от ЗППЦК за нарушение на чл.117, ал.2 ЗППЦК.

Със касираното решение от СРС е потвърдил наказателното постановление. За да постанови решението си, първоинстанционния съд е събрал необходимите гласни и писмени доказателства представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 от НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че при съставяне на АУАН и издаване на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения като наказаното лице, е нарушило разпоредбата от ЗППЦК.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови писмени доказателства. Съобразно чл.218 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение на СРС, НО, 103-ти състав е валидно и допустимо като постановено от родово и местно компетентен съд, след валидно сезиране, произнесено спрямо акт, подлежащ на съдебен контрол.

На основание чл.220 от АПК касационната инстанция преценява прилагането на материалния закон въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд в обжалваното решение.

От фактическа страна.

Районният съд е изяснил фактическата обстановка, позовавайки се на събраните в хода на съдебното следствие гласни и писмени доказателства, която се споделя изцяло от касационната инстанция, поради което не е необходимо нейното преповтаряне.

От правна страна.

Безспорно от приложените по делото доказателства се установява, че дружеството е осъществило състава на посоченото в НП нарушение. Доколкото разпоредбата на чл.117, ал.2 от ЗППЦК вмениява на публичните дружеството/ каквото дружество безспорно представлява касатора/ да изпращат на комисията протокола от заседанието на общото събрание, изготвен по реда на чл.117, ал.1 от ЗППЦК, то безспорно е, че след като това не е сторено до императивно предвидената дата, правилно е била ангажирана административнонаказателната отговорност на дружеството. Доказателства, че това задължение е било изпълнено от дружеството в този срок не са представени. Нещо повече видно от доказателствата по делото това задължение не е било изпълнено и към момента на съставяне на АУАН и издаването на НП.

Правилно е определен размерът на наложеното наказание като административнонаказващият орган е дал превес на смекчаващите витата обстоятелства като е взел предвид това, че нарушението е извършено за първи път и е определил минималното предвиденото наказание.

Неправилни са обаче изводите на първоинстанционния съд за маловажност по смисъла на чл. 28 ЗАНН на извършеното нарушение.

Съгласно чл. 28 от ЗАНН, за маловажни случаи на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание. Преценката за "маловажност на случая" подлежи на съдебен контрол. В неговия обхват се включва проверката за законосъобразност при приложението на чл. 28 от ЗАНН. Когато съдът констатира, че предпоставките на разпоредбата са налице, но наказващият орган не я е приложил, това е основание за отмяна на НП и на съдебното, решение, което го потвърждава, поради издаването им в противоречие със закона /Тълкувателно решение № 1/12.12.2007 г. на ВКС по т.н.д. № 1/2007 г., ОСНК/. В случая АССГ, VI-ти касационен състав намира, че хипотезата на чл. 28 ЗАНН е налице. При тълкуването на посочената норма следва да се съобразят същността и целите на административнонаказателното производство, уредено в ЗАНН, като се има предвид и субсидиарното приложение на НК и НПК. Административно-наказателният процес е строго нормирана дейност, при която за извършено административно нарушение се налага съответно наказание. Логическото и систематично тълкуване на материалноправната норма на чл. 28 ЗАНН аргументира нейната приложимост спрямо всички административни нарушения, включително и за процесното, поради което и касационната инстанция намира, че неприложимостта на чл. 28 от ЗАНН, обратно на приетото от СРС, не може да се аргументира априори със значимостта на защитените със ЗППЦК обществени отношения, без да се отчита конкретиката на случая, типичната за този вид нарушения обществена опасност, както и другите счекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства. Именно степента на обществена опасност на конкретно извършеното противоправно деяние е от значение да се реши дали това деяние е административно нарушение или макар да е формално съставомерно, но като неразкрива или изключва висока степен на обществена опасност е малозначително, на което сочат правнозначимите и установени по делото факти. Макар нарушението да е формално, продължителността на забавата при изпълнението на обвързаното със срок задължение е критерий за степента на укоримост на противоправното поведение, а в случая забавата от 13 дни не е значителна. Извършването на дължимото действие, макар и след законово установения срок-на 21.12.2017 г., е станало доброволно, а не е в резултат на административна принуда-след извършване на проверка и съставяне на АУАН от 05.02.2018г. в случая. Следователно, нарушението все още не е установено, когато на 04.01.2018г. нарушителят вече е предприел необходимите действия за уведомяване на КФН за проведеното общо събрание, с изрично писмено уведомление на хартиен носител, а материалите от общото събрание са изпратени допълнително в Комисията и по електронен път на 24.01.2018г. Т.е. е налице обикновено закъснение при изпълнение на задължението по чл. 117, ал.3 от ЗППЦК, а не пълно несъобразяване с нормативно изискване, преустановено още преди констатирането, близо три месеца след изтичане на тридневния срок, посочен в закона.

Липсват и обективни данни за настъпили несъставомерни общественоопасни последици от извършеното формално нарушение, както и за това дружеството-касатор да е наказвано с влезли в сила НП за нарушения от друг вид на ЗППЦК /При нарушения от същия вид, би била налице повтормност/. Тези факти, коментирани при липсата на други установени обстоятелства, отегчаващи отговорността на нарушителя, обуславят извод за маловажен случай по смисъла на чл. 28 ЗАНН.

Следва да се отбележи още, че целта на въведеното задължение по чл. 117, ал. 2 от

Закона за публичното предлагана на ценни книжа за публичните дружества, съответно за дружествата със специална инвестиционна цел по §2 от ПЗР на ЗДСИЦ - да изпратят на комисията протокола от заседанието на общото събрание в срок три работни дни от провеждането на събранието, което не е било изпълнено от ответното дружество, е гарантиране на възможност на КФН да осъществи правомощията си за контрол по отношение на дейността на публичните дружества, включително като евентуално наложи ПАМ, с които своевременно да се защитят правата и законните интереси на акционерите в дружеството и на потенциалните инвеститори. Законодателят, обаче, по принцип е предвидил това задължение за решения, които са от правомощията на Общото събрание. В конкретния случай решението на Общото събрание е по въпрос, който по принцип е от правомощията на Съвета на директорите, за решението на който законът не предвижда уведомяване на комисията. В случая интересите на акционерите са гарантирани и доколкото на Общото събрание са присъствали 100% от тях.

Като е достигнал до обратния извод, СРС е постановил незаконосъобразно решение, което следва да бъде отменено, заедно с потвърденото с него НП.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал.2, предл.-ро и чл. 22, ал.1 от АПК, вл.чл. 63, ал.1, изр.второ от ЗАНН, Административен съд София-град, VI-ти касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение от 31.12.2019г. на Софийски районен съд, Наказателна колегия, 103-ти състав, постановено по НАХД № 14303/2018г., вместо което ПОСТАНОВЯВА: ОТМЕНЯ Наказателно постановление № Р-10-619/24.07.2018г., издадено от зам.председателя на КФН, на касатора е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2000 /две хиляди/ лева, на основание чл.221, ал.8, т.2, предл. първо от ЗППЦК за нарушение на чл.117, ал.2 ЗППЦК.

Решението е окончателно и не може да бъде обжалвано и/или протестирано.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: